

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปลงสาระสำคัญได้ดังนี้

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ โดยเฉพาะในสมัยปัจจุบัน วิทยาการต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มนุษย์จำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ เพื่อติดตามและปรับปรุงตัวเองให้ทันสมัยอยู่เสมอ วิธีการที่จะติดตามเหตุการณ์และความเคลื่อนไหวต่าง ๆ นั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน สำหรับวิธีที่ใช้ได้ดีคือการอ่านหนังสือ เพราะช่วยให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวและความเจริญก้าวหน้าของโลก ช่วยให้ศึกษาหาความรู้ เพื่อการประกอบอาชีพและเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านเป็นเรื่องของกระบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับภาษา เป็นกระบวนการของการปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับสื่อคือ สิ่งที่อ่าน ดีซี มิทเชลล์ (D.C. Mitchell 1982 : 1) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นวิธีการสื่อความหมาย เป็นปฏิกริยาโต้ตอบของผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเป็นภาษาเขียนตามรูปแบบการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามอ่านจับใจความสิ่งที่ผู้เขียนเขียนไว้ ความสามารถในการอ่านหรือตีความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้น ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความรู้ทางภาษา และทัศนคติของผู้อ่านเป็นสำคัญ

หนังสือเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญในการเรียนรู้ต่าง ๆ ทั่วที่มีประสิทธิภาพนอกจากนี้ยังก่อให้เกิดความจรรโลงใจ พัฒนาจิตใจของผู้อ่าน การอ่านเป็นการช่วยส่งเสริมและพัฒนาตัวเองให้ก้าวหน้าและมีคุณภาพ

เจ เอ ไรท์ และ จี พี แม็กเกรเกอร์ (J.A. Bright and G.P. Mcgregor 1970 : 52-53) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่าหนังสือที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่อ่านย่อมไม่เกิดการเรียนรู้ เพราะทักษะ

การอ่านเท่านั้นที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีติดตัวเพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เมื่อจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้ว ในสังคมปัจจุบันนี้ ที่ต้องใช้ความชำนาญ ส่วนใหญ่ต้องการคนที่มีความสามารถโดยเฉพาะพวกมืออาชีพยิ่งต้องพึ่งพาทักษะการอ่านเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการศึกษาระดับสูงด้วยแล้ว ความสามารถด้านการอ่านยังมีความจำเป็นมากเพราะการเรียนรู้ที่สำคัญ ๆ ต้องการผู้เรียนที่สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ แม้แต่การหาความรู้ทั่ว ๆ ไปก็ยังคงอาศัยการอ่าน ปัญหาความแตกต่างด้านพื้นฐานสังคมและวัฒนธรรม ของผู้ที่ใช้ภาษาแตกต่างกันจะหมดไปก็โดยการอ่าน ยิ่งผู้เรียนได้อ่านมากเท่าใด เขาก็จะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่มีประโยชน์ต่อตนเองในการดำรงชีวิต นอกจากนี้เขายังสามารถอ่านหนังสือได้ด้วยความเข้าใจที่เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ยู บี เบนดิโอ (U.B. Gbenedio 1986 : 46-47) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านพอสรุปได้ว่า แม้ปัจจุบันนี้การสื่อสารจะมีความก้าวหน้าอย่างสูงมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ทันสมัยมาใช้เพื่อการสื่อสารมากมายก็ตาม สิ่งพิมพ์ยังคงมีความสำคัญในระบบการติดต่อสื่อสารทั่วโลก ถ้าปราศจากสิ่งพิมพ์หรือตำราต่าง ๆ ก็คงไม่เกิดความก้าวหน้าทางการศึกษาหรือเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการที่สำคัญ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ทั้งเพื่อการศึกษาหาความรู้เพื่อการพัฒนาและเพิ่มพูนประสบการณ์ต่าง ๆ และเพื่อความบันเทิง

ซูลี อินมัน (2533 : 3) กล่าวถึง การอ่านหนังสือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำคัญยิ่งซึ่งจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาบุคคล สังคม และประเทศชาติดังนี้

1. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านเกิดปัญญาความรู้กว้างขวาง
2. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับข่าวสารทันต่อเหตุการณ์และก้าวทันโลก
3. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านสามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในชีวิต

ประจำวันเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

4. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านเพิ่มพูนความรู้ในการประกอบอาชีพ
5. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
6. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้เพิ่มพูนประสบการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ประสบการณ์ที่ไม่อาจจะพบในชีวิตได้ เนื่องจากขาดโอกาส ขาดเงิน และขาดความสามารถ

7. ช่วยให้ผู้อ่านตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งได้ดียิ่งขึ้น
  8. การอ่านสามารถช่วยให้ผู้อ่านสามารถวินิจฉัยความถูกต้องของเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
  9. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อประสบปัญหาก็สามารถนำมาแก้ไขเหตุการณ์ได้ทันที่
  10. การอ่านช่วยให้ผู้อ่านรู้คุณค่าของสิ่งต่าง ๆ
  11. การอ่านช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความเครียด ความวิตกกังวล
  12. การอ่านช่วยให้ผู้อ่าน ได้พัฒนาความเข้าใจอันดีงามทางสังคม และช่วยทำให้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีงามต่อกัน
  13. การอ่านช่วยป้องกันมิให้เกิดการลืมหืมหนังสือ การอ่านหนังสือออกเป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้ในการวัดความเจริญก้าวหน้าของประเทศ
  14. การอ่านเป็นปัจจัยที่สำคัญจะช่วยส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติทั้งทางด้านสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ
- สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531 : 14) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การอ่านจะช่วยให้ประชาชนเปลี่ยนแปลงให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าของวิชาการทุก ๆ สาขา การอ่านเป็นสิ่งจำเป็น เป็นสิ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ในขณะที่สังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปก้าวหน้าขยายตัวในทุกทาง โดยเฉพาะในด้านวิชาการ บุคคลจึงจำเป็นต้องปรับปรุงตนเองให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง เพื่อจะมีความสามารถช่วยตนเอง และช่วยผู้อื่นให้อยู่ในสถานที่ปรารถนา
2. ด้านของความเป็นชาติที่มีอารยธรรม ถ้าพลเมืองของประเทศมีจำนวนเปอร์เซ็นต์ของการอ่านออกเขียนได้สูง ก็แสดงว่าประเทศนั้นมีอารยธรรมสูง ในขณะที่เดียวกันถ้าพลเมืองของประเทศใดมีความสนใจในการอ่านหนังสือมาก

ด้วยแล้วก็เป็นอันตัดสินใจได้ทันทีว่า พลเมืองของประเทศนั้นก็เป็นผู้ที่มีศีลธรรม และวัฒนธรรมสูงด้วย

3. ด้านการดำรงชีวิต การอ่านจะช่วยให้เป็นอย่างดี เพราะการอ่านเป็นการสร้างประสบการณ์พื้นฐาน คนเราสามารถแก้ไขปัญหาค้นคว้าได้ด้วย การอ่านกับทั้งยังเป็นการเตรียมตัวเพื่อการประกอบอาชีพด้วย นอกจากนี้แล้วการอ่านยังส่งเสริมให้คนเกิดความเข้าใจและมีความชำนาญ ในวิชาชีพประเภทต่างๆ มากขึ้น

การอ่านเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้เกิดความรู้อย่างกว้างขวาง ช่วยสนองความอยากรู้อยากเห็น หรือความสงสัย ช่วยให้ทราบข่าวสารข้อเท็จจริงต่าง ๆ ช่วยให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ สามารถนำความรู้ที่ได้มาปรับปรุงงานที่กำลังทำอยู่ให้ดียิ่งขึ้น และนอกจากนี้การอ่านยังก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

องค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่าน

จากการศึกษาความหมายของการอ่านจะเห็นว่า การอ่านมิใช่เพียงการอ่านตามตัวอักษรหรืออ่านออกเสียงได้ถูกต้องเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการอ่านเพื่อให้เข้าใจถึงความคิด ความรู้ที่ผู้เขียนถ่ายทอดหรือต้องการสื่อว่าในงานเขียน การอ่านเพื่อความเข้าใจนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้แจกแจงถึงองค์ประกอบที่สำคัญต่อการอ่านไว้ ดังนี้

เจ. แช็ปแมน (J. Chapamn 1979 : 36-37) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนทักษะการอ่านว่ามี 3 ประการ คือ

1. ความรู้ด้านภาษาศาสตร์ของบทอ่าน (Text Linguistics) ความยากง่ายของการใช้คำศัพท์เทคนิค โครงสร้าง รูปประโยค วิธีการเขียน และลีลาการเขียนของผู้เขียนรวมทั้งคำที่ใช้เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Notions of Coherence) ของบทอ่านด้วย ถ้าผู้อ่านมีความรู้ด้านเรื่องเหล่านี้ จะทำให้สามารถอ่านบทอ่านใหม่ ๆ ได้เข้าใจอย่างดี

2. ประสบการณ์ทั่วไปของผู้อ่าน (One's General Experience) ซึ่งแต่ละคนมีประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกันเพราะแต่ละคนต่างได้รับมาจากประสบการณ์ชีวิต แล้วเก็บไว้ในความทรงจำ ประสบการณ์เหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนการอ่านของผู้เรียนในด้านความต้องการบทอ่านต่าง ๆ กัน

3. ความรู้ในสาขาวิชาเฉพาะ (Specific Content Knowledge) ผู้อ่านจะนำความรู้ความถนัดในสาขาใดสาขาหนึ่งของตนมาช่วยในการอ่านเรื่องนั้น ๆ ให้เข้าใจยิ่งขึ้น

แมรี ฟินอคเชียโร และ คริสโตเฟอร์ บรูมฟิต (Mary Finocchiaro and Christopher Brumfit 1983 : 144) และ เวนต์ แม็กโดนเนลล์ (Wendy McDonnell 1983 : 56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน จะต้องสอนให้บังเกิดขึ้นในตัวของผู้เรียนซึ่งได้แก่

1. ความสามารถในการเดาหรือคาดคะเนความหมาย
2. ความรู้และเรื่องโครงสร้างทางภาษา
3. ความรู้และความคุ้นเคยด้านคำศัพท์และวัฒนธรรมของภาษา
4. ความรู้ในเรื่องวิธีการอ่านแบบต่าง ๆ
5. พัฒนาการด้านอัตราเร็วในการอ่าน

เบตตี จิน มัวร์ (Betty Jean Moore 1984 : 97-120) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการเลือกใจความสำคัญ (Ability to identify main idea or topic)
2. ความสามารถในการเข้าใจรายละเอียดส่วนที่สำคัญ (Ability to locate significant details)
3. ความสามารถในการเข้าใจลำดับของเนื้อเรื่อง (Ability to identify sequence)

4. ความสามารถในการหาข้อมูลที่ต้องการจากส่วนต่าง ๆ ของหนังสือ (Ability to locate information)
5. ความสามารถในการแก้ปัญหาโดยอาศัยการอ่าน (Ability to solve problems through reading)
6. ความสามารถในการสรุปความ (Ability to draw a conclusion or make a generalization)
7. ความสามารถในการคาดคะเนผลซึ่งงานเรื่องไม่ได้กล่าวไว้ (Ability to predict unstated outcomes)
8. ความสามารถในการจัดแยกหมวดหมู่ (Ability to categorize)
9. ความสามารถในการประเมินคุณค่างานเขียนอย่างพินิจพิจารณา (Ability to critically evaluate written material)
10. ความสามารถในการใช้การอ่านเพื่อประโยชน์ในการผ่อนคลายและเพื่อความเพลิดเพลิน (Ability to use reading for recreation and pleasure)

นอกจากนี้ ศิริรัตน์ นิละคุปต์ ยังได้กล่าวถึงความเข้าใจงานการอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วยการจับใจความสำคัญหรือแก่นสำคัญของเรื่องได้
2. สามารถเดาเหตุการณ์หรือคาดคะเนเหตุการณ์ ที่ไม่ปรากฏานเรื่องได้
3. สามารถหาจุดหมายที่สำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้
4. สามารถรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้
5. สามารถที่จะค้นหาใจความสำคัญ หรือชี้ให้เห็นความคิดหลักได้

วาวแวว ริงสะอาด (2530 : 76) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านจะต้องมีความสามารถในเรื่องต่อไปนี้

1. เข้าใจในสาระของเรื่อง
2. เข้าใจเนื้อเรื่องตามลำดับการเรียงเรียงเรื่อง
3. อ่านเพื่อความรู้ และรู้จักใช้หลักเกณฑ์แบบวิทยาศาสตร์
4. รู้จักเลือกหนังสืออ่าน
5. อ่านอย่างรวดเร็ว เพื่อจับใจความคร่าว ๆ ก่อนที่จะอ่านอย่าง

ละเอียด

6. อ่านอย่างพินิจวิเคราะห์และรวดเร็วในการหาข้อเท็จจริง
  7. อ่านอย่างใช้ความคิด เพื่อประเมินการเขียนอย่างเชื่อมั่น
- องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ผู้อ่านควรมีเพื่อจะได้อ่านเรื่องที่อ่านได้เข้าใจ สามารถวิเคราะห์ และจำเรื่องที่อ่านได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น
- องค์ประกอบในการอ่านของแต่ละคนแตกต่างกันไป ตามความถนัด ความสามารถ และประสบการณ์ การรู้คำศัพท์เฉพาะ การเข้าใจวัฒนธรรมของภาษา ความสามารถต่าง ๆ ในขณะที่อ่านรวมทั้งการใช้ความรู้ความคิดช่วยในขณะที่อ่าน ก็จะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ระดับของการอ่าน

เมื่อพิจารณาถึงทักษะต่าง ๆ ในการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามที่นักการศึกษาและผู้สนใจเรื่องการอ่านได้กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า การอ่านเพื่อเข้าใจเรื่องนั้นจะต้องอาศัยทักษะพื้นฐานหลายประการ เพื่อที่จะพัฒนาขึ้นมาเป็นความเข้าใจในการอ่านระดับต่าง ๆ

เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีผู้จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้หลายระดับด้วยกันดังนี้

มาร์ธา ดอลแมน และคณะ (Martha Dallman และคณะ 1974 : 166) ได้จำแนกระดับของการอ่านเข้าใจเรื่องออกเป็น 3 ระดับสรุปได้ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับการเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level หรือ

Reading the Lines) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายและเรื่องที้อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้ตรง ๆ

2. ความเข้าใจระดับการตีความ (Interpretative Level หรือ Reading between the Lines) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้โดยตรง แต่จะเข้าใจได้โดยการอาศัยความสามารถในการสรุปการตีความและการแปลความจากข้อความและเนื้อเรื่องที้อ่าน

3. ความเข้าใจระดับการประเมินค่า (Evaluative Level หรือ Reading beyond the Lines) หมายถึงความสามารถในการประเมินค่า ตัดสินสิ่งที้อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านมาพิจารณาตัดสิน เช่น สามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด มีความสามารถในการคาดคะเนหรือทำนายเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่จะเกิดตามมา หรือสามารถบอกได้ว่าข้อสรุปของผู้เขียนถูกต้องหรือไม่อย่างไร

นิโคลาส เฟอร์กูสัน (Nicolas Ferguson 1973 : 30) ได้กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านหาของเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว แต่ได้แยกย่อยออกเป็น 4 ระดับด้วยกันดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจตามตัวหนังสือ (Literal Comprehension) หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายซึ่งแสดงไว้โดยตรง ด้วยถ้อยคำ ความคิด หรือประโยคต่าง ๆ ในข้อความที้อ่าน

2. การตีความ (Interpretation) หมายถึงการเข้าใจความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้โดยตรง ผู้อ่านจะต้องอาศัยการอ่านอย่างรอบคอบประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความ ต้องอาศัยการพิจารณาถึงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น การคาดคะเนถึงสิ่งที้อาจเกิดขึ้น การเปรียบเทียบ ตลอดจนการมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ

3. การประเมินตัดสินอย่างพินิจพิเคราะห์ (Critical Evaluation) หมายถึงความสามารถในการพิจารณาตัดสินในเรื่องของคุณภาพคุณค่า ความถูกต้องและความเป็นจริงของเรื่องราวต่าง ๆ ผู้อ่านจะต้องสามารถประเมินได้ว่า ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร และมีเหตุผลอย่างไร

เช่น ผู้เขียนเขียนเพื่อให้ความบันเทิง หรือให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ หรือเพื่อชักจูงให้ผู้อ่านเห็นคล้อยตาม เป็นต้น

4. การคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) หมายถึงการค้นหาและแสดงออกซึ่งความคิดใหม่ ๆ อันเป็นผลจากการอ่าน

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525 : 75) ได้กล่าวถึงระดับของความเข้าใจหรือความสามารถในการเข้าใจของเรื่องที่อ่าน ของนักเรียน สรุปได้ดังนี้

1. ระดับอ่านเพื่อความเข้าใจ คืออ่านแล้วรู้เรื่องราวเนื้อหาสาระได้อย่างรวดเร็วในเวลาเพียงเล็กน้อย เป็นการอ่านชนิดอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้เป็นการอ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้ว่าอ่านเรื่องอะไร เกี่ยวกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. ระดับอ่านเพื่อวิเคราะห์ คือการอ่านแล้วแปลความ ตีความ ขยายความ (Interpetive Reading) เป็นการอ่านเพื่อพิจารณาขอบเขตของเนื้อหาสาระ และเหตุผลในหนังสือแต่ละเล่มอย่างละเอียด อ่านเพื่อเข้าใจเรื่อง และแนวคิดต่าง ๆ ของหนังสือ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง คือ ต้องจำเรื่อง แปลความ ขยายความ

3. ระดับอ่านเพื่อสังเคราะห์ การอ่านระดับนี้ผู้อ่านต้องนำความรู้ ความคิดจากหนังสือหลาย ๆ เล่ม ซึ่งอาจจะมีความเห็นตรงกัน หรือขัดแย้งกัน มาพิจารณาวินิจฉัยแล้วเรียบเรียงเป็นความคิดอ่านหรือความรู้ของผู้อ่านเอง

4. ระดับการอ่านเพื่อประเมินค่า เป็นการอ่านที่ต้องผสมผสานการอ่าน ทั้ง 3 ระดับ เพื่อใช้พิจารณาคุณค่าที่แท้จริงของหนังสือหรือผลงานทางวิชาการที่อ่าน

อาจกล่าวได้ว่าความเข้าใจมีหลายระดับการอ่านระดับแรกเป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการอ่านเพื่อรู้เรื่องที่อ่านอย่างคร่าวๆ ระดับที่ 2 เป็นการอ่านเพื่อวิเคราะห์เรื่องที่อ่านเพื่อจะได้พิจารณารายละเอียดของเรื่อง สามารถตีความขยายความ และระดับสุดท้ายเป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้ สามารถตัดสินใจได้ว่าสิ่งที่อ่านถูก หรือผิดควรเชื่อหรือไม่

ประเภทของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญหลายด้าน การอ่านมีหลายชนิด มาเบล คูลเลอร์ (Mabel Culer 1959 : 4) และลายส์ แอล มิลเลอร์ (Lyle L Miller 1972 : 15) ได้จำแนกประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านอย่างคร่าว ๆ (Scanning) เป็นการอ่านเพื่อต้องการสำรวจว่าควรจะอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างละเอียดต่อไปหรือไม่ จะตัดสินใจเลือกซื้อหรือยืมหนังสือเล่มนั้นหรือไม่ ในการอ่านคร่าว ๆ นั้นจะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อหัวเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ อ่านบางตอนดูสำนวนหรือเนื้อหาอย่างคร่าว ๆ

2. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (Idea Reading) เป็นการอ่านที่รวมการอ่านอย่างคร่าว ๆ (Scanning) เข้าไว้ด้วยกัน เป็นการอ่านเพื่อเก็บแนวคิดโดยอ่านเฉพาะส่วนที่สำคัญที่ต้องการเป็นหลัก และอ่านข้ามตอนที่ไม่ต้องการรู้

3. การอ่านเพื่อค้นหารายละเอียดและใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป (Exploratory Reading) เป็นการอ่านเพื่อทำบันทึกย่อสำหรับทบทวนภายหลัง หรือเป็นการอ่านเพื่อสรุปสาระสำคัญของข้อความ การอ่านชนิดนี้ ผู้อ่านจะต้องหา คำสำคัญหรือหาประโยคใจความสำคัญให้ได้ และสามารถสรุปแนวคิดของแต่ละย่อหน้าและแต่ละเรื่องได้ โดยผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถอ่านให้เข้าใจ สามารถสรุปรายละเอียด และจับใจความสำคัญ ได้อย่างกว้าง ๆ

4. การอ่านเพื่อศึกษาปัญหาอย่างลึกซึ้ง (Study Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการอ่านอย่างละเอียด เพื่อจะรู้เรื่องทีอ่านอย่างลึกซึ้ง

5. การอ่านเพื่อการวิเคราะห์และวิจารณ์ (Analytical and Critical Reading) เป็นการอ่านอย่างละเอียดแล้วจึงแยกแยะส่วนต่าง ๆ ว่ามีความหมายและมีความสำคัญอย่างไร แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กับส่วนต่าง ๆ อย่างไร เพื่อสันนิษฐานหาเหตุผลพร้อมทั้งบอกได้ด้วยว่า ข้อความนั้นถูกหรือผิด

นัตรสุตา ดาวพลอย (2526 : 11) แบ่งการอ่านออกเป็น 4 ประเภทสรุปได้ดังนี้

1. การอ่านผ่าน ๆ (Skimming) เป็นการอ่านแบบเปิดผ่านใบ
เร็ว ๆ การอ่านแบบนี้ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถาม ที่ต้องการคำตอบ
เฉพาะเจาะจงสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั่นเอง การอ่านแบบนี้ผู้อ่านต้องรู้จักชื่อ
เรื่อง หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้จะช่วยให้ผู้อ่านรู้จัก
การคาดคะเน (Prediction) การเลือกจับใจความและทำให้สามารถอ่านได้
เร็วขึ้น

2. การอ่านคร่าว ๆ (Scanning) การอ่านแบบนี้มีจุดประสงค์ตรง
ที่ต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าแบบแรก เช่น วันที่ ตัวเลข สถานที่
ผู้อ่าน ต้องรู้จักใช้ตัวเลข วลีสั้น ๆ ที่มีความสำคัญให้เป็นประโยชน์

3. การอ่านเอารายละเอียด (Through reading) เป็นการ
อ่านที่ต้องการเข้าใจความหมายทั้งหมดของผู้เขียน ทั้งจุดใหญ่ใจความและ
รายละเอียดปลีกย่อย การอ่านแบบนี้ใช้กับการอ่านรายงานการวิจัยและตำราเรียน

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical reading) เป็นทักษะการ
อ่านระดับสูงสุด คือ ผู้อ่านสามารถจะแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่อ่านไปแล้วได้

การอ่านแต่ละประเภทขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่านในการอ่านเรื่อง
นั้นการอ่านผ่าน ๆ เป็นการอ่านขั้นแรกที่ผู้อ่านใช้ในการสำรวจเรื่องที่จะอ่านว่า
เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ต้องการรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านแล้วตั้งคำถามไว้
นั่นเอง การอ่านคร่าว ๆ เป็นการอ่านเพื่อดูรายละเอียดอย่างคร่าว ๆ แล้วจึง
อ่านเอารายละเอียด เพื่อเก็บใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง การอ่าน
เชิงวิจารณ์นั้นผู้อ่านจะต้องแสดงความคิดเห็น การอ่านแต่ละประเภทนั้นล้วนแต่มี
ความสำคัญและจำเป็นเพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กลวิธีการอ่าน

กลวิธีการอ่านเป็นขั้นตอนในการที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านของแต่ละคน

ตั้งที่กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญ กลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) จะช่วยพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คามิเล่ แอล ซี บลาโรวิช และ บราบารา ซาโบรสกี (Camille L.Z. Blachowiz and Barbara Zabroske 1990 : 504) ได้กล่าวถึง กลวิธีการอ่านไว้ ดังนี้

1. ตั้งคำถามก่อนอ่าน และจะอ่านอย่างไรก่อนเพื่อจะได้รู้จุดประสงค์ในการอ่านของตนเอง
  2. ต้องมีความคิดอย่างกว้างขวางและพยายามเข้าใจเรื่องที่จะอ่าน
  3. ต้องหากำกฤษแจที่จะช่วยให้เข้าใจงานเรื่องทีอ่านมากขึ้น
- มากาเรท แอน แลงเกอร์ (Margaret Anne Langer 1987 : 134-139) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านไว้คือ

1. ดูหัวข้อเรื่อง
2. ตั้งคำถามไว้ในใจ
3. อ่านเรื่องเพื่อตอบคำถาม
4. จดจำ และจดบันทึก
5. ทบทวนโดยการตอบคำถาม หรือ เขียนสรุป

มาร์จอรี มอนทาค และมิชเชล แอล แทนเนอร์ (Marjorie Mantague and Michael L. Tannner 1987 : 176-723) ได้พูดถึงกลวิธีการอ่านว่ามี 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนอ่าน (Prereading) มีกลวิธีดังนี้คือ ตั้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน หากความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ
  2. ขั้นอ่าน (During Reading) มีกลวิธีดังนี้ ไรต์ย่อขณะอ่าน ตั้งคำถามและหากคำตอบจากเรื่องทีอ่าน
  3. ขั้นหลังอ่าน (Postreading) มีกลวิธีดังนี้คือ ทบทวนสิ่งทีอ่าน
- เชียล่า เอ็ม เรน และ เบทเบรเวอร์ (Sheila M. Ryan and Beth Brewer 1990 : 270-272) ได้พูดถึงกลวิธีทีจะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพดังนี้

1. การหาคำยากจากข้อความหรือเรื่องที่อ่าน และแปลคำที่ไม่เข้าใจความหมายมาก่อน

2. คิดและค้นหาคำตอบโดยการอ่านเรื่องนั้น
3. ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน
4. เขียนตอบคำถามที่ตนเองตั้งขึ้นเอง รับผิดชอบจากการอ่าน

เรื่องนั้น

แวกแมน และพาดรอน (Wanman and Padron 1987 : 2437 ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านทั้ง 6 ที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาการอ่านให้ประสิทธิภาพยิ่งขึ้นคือ

1. รวบรวมสิ่งที่อ่านได้แล้วเขียนตามความเข้าใจของตนเอง
2. ชีตเส้นใต้ข้อความที่สำคัญ
3. ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่านด้วยตัวเอง
4. ทหาเครื่องหมายที่ข้อความที่ต้องการจดจำ
5. จดโน้ตย่อ
6. วาดภาพหรือจินตนาการเรื่องที่อ่านขึ้น

อุทัย ภิรมย์รัตน์ (2529 : 50-57) ได้กล่าวถึงกลวิธีการอ่านโดยแบ่งตามลักษณะการอ่านดังนี้

1. การอ่านแบบผ่าน ๆ เพื่อค้นหาข้อมูลเฉพาะอย่างมีกลวิธีการอ่าน 2 ขั้นตอนคือ

1.1 สืบรวจข้อความที่อ่านทั้งหมดโดยวิธีหนึ่ง เช่น

1.1.1 เรียงตามตัวอักษร

1.1.2 ลำดับเวลา

1.1.3 หน่วยความคิด

1.2 จับใจความสำคัญที่เป็นหลักใหญ่หรือคาพูดที่จะนำไปสู่

ส่วนของข้อมูลที่ต้องการ

2. การอ่านเลือก เพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านทราบรูปแบบการเขียน และเพื่อจับประเด็นหลักของใจความสำคัญ มีกลวิธีการอ่าน 3 ขั้นตอนคือ

- 2.1 อ่านหัวเรื่องใหญ่และหัวเรื่องย่อย
- 2.2 อ่านบทนำอ่านประโยคหน้าของย่อหน้าใหญ่ ๆ
- 2.3 อ่านย่อหน้าสุดท้ายหรือตอนสรุป
3. การอ่านแบบทั่วไป เพื่อทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านโดยตลอดและเพื่อความเพลิดเพลิน มีกลวิธีการอ่าน 2 ขั้นตอนคือ
  - 3.1 อ่านอย่างใจจดจ่อเพื่อต้องการทราบเรื่องที่อ่าน
  - 3.2 จับใจความสำคัญและรายละเอียดที่สำคัญ ๆ
4. การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์ เพื่อตรวจสอบส่วนอ้างอิงต่าง ๆ เพื่อหาเหตุผล และทำความเข้าใจจุดประสงค์ และเจตนาารมณ์ของผู้แต่ง มีกลวิธีการอ่าน 4 ขั้นตอนคือ
  - 4.1 อ่านเพื่อค้นหาคำตอบที่ต้องการ
  - 4.2 จับใจความสำคัญและใจความสนับสนุน
  - 4.3 พิจารณาปัญหาการนำไปประยุกต์ใช้
  - 4.4 จัดบันทึกสาระสำคัญหรือขีดเส้นใต้ข้อความหรือประโยคที่ให้สาระสำคัญ
5. การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อเรียนรู้เพื่อสังเคราะห์ และจัดจำข้อมูลต่าง ๆ มีกลวิธี 4 ขั้นตอนดังนี้
  - 5.1 อ่านเพื่อค้นหาคำตอบที่ต้องการ
  - 5.2 อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และใจความสนับสนุน
  - 5.3 จัดบันทึกและเขียนภาพประกอบ
  - 5.4 ทบทวนเป็นระยะ ๆ

รีเบกกา แอล อ็อกฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1991- 163)
 ด้กล่าวถึงกลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) ดังนี้

1. กลวิธีในการใช้ระบบการจำ (Memory Strategies)
2. กลวิธีใช้ความรู้ความคิด (Cognitive Strategies)
3. กลวิธีในการใช้สิ่งทดแทน (Compensation Strategies)
4. กลวิธีในการสื่อสารในสังคม (Social Strategies)

1. กลวิธีในการใช้ระบบการจำ (Memory Strategies) เป็นกลวิธีของแต่ละคนที่ขึ้นกับความถนัด ความสามารถของแต่ละคน โดยการนำสิ่งที่ใกล้ตัวมาเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเข้าใจ เรียนรู้ และจดจำเรื่องนั้น ๆ เมื่อมีการคิดทบทวนหรือวิธีการที่แน่นอน ก็จะลืมกลวิธีการใช้ระบบการจำ และใช้กลวิธีใหม่ที่มีระบบ มีขั้นตอน กลวิธีในการใช้ระบบการจำสามารถพัฒนาการอ่านได้ดังนี้

1.1 การจัดกลุ่ม (Grouping) คือการแจกแจงจัดหมวดหมู่ของคำที่พบให้เป็นพวก ๆ โดยกำหนดขึ้นในใจ เพื่อให้จดจำคำเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น จัดหมวดหมู่จากชนิดของคำ เช่น คำนาม คำกริยา หัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย รูปประโยค ความหมายที่เหมือนและตรงกันข้าม คำที่บอกความรู้สึก กลวิธีนี้จะช่วยให้จดจำกลุ่มที่จัดขึ้นได้ง่ายยิ่งขึ้นในการอ่าน กลวิธีการจัดกลุ่มจะช่วยให้ผู้อ่านแจกแจงคำที่ได้อ่านตามกลุ่มที่จัด โดยการจดบันทึกจัดหาหมวดหมู่คำประเภทต่าง ๆ

1.2 วิธีการจำโดยการนำคำที่ใกล้เคียงหรือมีความสัมพันธ์กับคำหรือเรื่องที่อ่าน (Associating Elaborating) อาจเป็นคำที่เชื่อมโยงกันระหว่างสิ่ง 2 สิ่ง เช่น นมกับเนย ฤดูกับเก้าอี้ หรือจะเชื่อมโยงกันมากกว่า 2 สิ่ง เช่น โรงเรียน-หนังสือ-กระดาษ-ต้นไม้-ธงชาติ ฯลฯ แล้วเขียนเรียงเป็นโครงสร้างใช้ลูกศรโยงลำดับกัน นอกจากนี้เมื่อต้องการจดจำให้จำได้ง่ายยิ่งขึ้น เช่น คำว่า อนุรักษ์สัตว์ป่า เมื่อนึกถึงคำนี้ก็แบ่งเป็น 2 คำ คือคำว่า อนุรักษ์ กับคำว่า สัตว์ป่า เมื่อมารวมกัน จะได้คำที่ต้องการการจำในกรณีนี้จะใช้เมื่ออ่านพบคำศัพท์ที่ยาวและยาก

1.3 ใช้จินตนาการประกอบ (Using Imagery) เป็นการวาดภาพในจิตใจ หรือจัดระเบียบระบบความจำ กลวิธีนี้จะช่วยจดจำคำที่มีความหมายเป็นนามธรรม โดยการกำหนดสัญลักษณ์หรือภาพที่เป็นรูปธรรมแทนนามธรรมนั้น ในการจินตนาการสิ่งที่อ่านได้นั้น จะช่วยให้ผู้อ่านเห็นภาพและเข้าใจเรื่องที่อ่านนั้นชัดเจน และจดจำเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น การจินตนาการประกอบ เช่น การกำหนดตัวบุคคลที่อ่านเป็นคนที่รู้จัก หรือใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่อ่านได้ เช่น นางฟ้าแทนความดี ปีสากแทนความชั่วร้าย

1.4 การเขียนแผนผัง (Semantic Mapping) กลวิธีนี้จะช่วยเรียงลำดับความคิดความสัมพันธ์และลำดับลงบนแผนผังที่มีลูกศรเชื่อมโยง

การทำแผนผังที่จะแสดงให้เห็นลำดับขั้นตอนของเรื่องทีอ่าน นอกจากนี้ยังสามารถ ทบทวนเรื่องทีอ่านจากแผนผังนี้

1.5 การให้ความหมายหรือคำจำกัดความ (Using Keywords) กลวิธีนี้มี 2 ขั้นตอนคือ ขั้นแรกเมื่ออ่านพบคำทีไม่รู้จักความหมาย ให้นึกถึงคำทีมี เสียงใกล้เคียง หรือมีความหมายใกล้เคียงเพือให้จดจำคำนั้นได้ ขั้นที่สองคือ พยายามเข้าใจความหมายให้ความหมายคำ ๆ นั้นอย่างกว้าง ๆ เมื่ออ่านจบแล้ว จะเข้าใจความหมายจากบททีอ่านหรือให้ความหมายของคำโดยใช้ประสบการณ์ หรือหาความหมายของคำศัพท์ทีอ่านจากบริบทของประโยคทีอ่าน

1.6 ใช้ท่าทางประกอบ (Using Physical Reponse or Sensation) ขณะทีอ่านผู้อ่านทำท่าทางประกอบ หรือ แสดงกริยาใดกริยาหนึ่ง ขณะทีอ่านเพือให้เข้าใจเรื่องทีอ่านดีขึ้น เช่น หมุนปากกา เคาะโต๊ะ ทามือรอบ กายมา ใช้นิ้วชี้ตามตัวหนังสือทีอ่าน นั่งกระดิกขา เล่นผมตัวเอง

1.7 ท่องานใจหรือพูดานใจ (Representing Sounds in Memory) เพิ่มช่วยให้ผู้อ่านจำสิ่งทีอ่านได้ดียิ่งขึ้น เช่น เมื่ออ่านจบแล้วสรุปทา ความเข้าใจโดยการออกเสียงเบา ๆ ขณะอ่านทาความเข้าใจด้วยการพูดานใจ อ่านทวนเฉพาะข้อความทีคิดว่าสำคัญ อ่านทวนเฉพาะข้อความทีไม่เข้าใจ ท่องจำทั้งเรื่องทีอ่าน ท่องจำเฉพาะข้อความทีสำคัญ หรือสรุปเรื่องทีอ่าน ได้านใจ และทบทวนโดยการทวนเรื่องทีอ่านอีกครั้ง

2. กลวิธีใช้ความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) เป็นกลวิธีทีสำคัญในการเรียนภาษา และเป็นกลวิธีทีผู้เรียนใช้กันมาก กลวิธีใช้ความรู้ ความคิดนี้ได้รวมกลวิธีทีง่าย ๆ ทีผู้เรียนเป็นผู้กำหนด กลวิธีขึ้นมาเองโดยจะเน้น กลวิธีทีทำให้ผู้เรียนได้มี ส่วนานการเรียนมากที่สุด ผู้เรียนมีโอกาสคิดวิเคราะห์หา เหตุผลด้วยตัวเองซึ่งมีกลวิธีดังนี้

2.1 การทวนซ้ำ (Repeating) กลวิธีนี้มีความสำคัญกับทักษะ การใช้ภาษาทั้ง 4 โดยเฉพาะการอ่าน คืออ่านเนื้อเรื่องทีเดียวจบหรืออ่านมากกว่า 1 รอบเพือเก็บรายละเอียด และสามารถตอบคำถามทีตั้งไว้ได้

2.2 การอ่านเพือเก็บประเด็นของเรื่อง (Getting the Idea Quickly) มีวิธีการดังนี้คือ อ่านรอบแรกอย่างผ่าน ๆ เพือค้นหาจุดหลัก

ของเรื่องและตั้งคำถามขึ้นในใจ และอ่านรอบที่สองเพื่อเก็บประเด็นของเรื่อง
ที่อ่านและตอบคำถามที่ตั้งไว้ได้ ๖ โดยอ่านคำถามก่อนแล้วจึงอ่านเนื้อเรื่อง หรืออ่าน
คำที่ไม่เข้าใจแล้วหาความหมายก่อน

2.3 การจดบันทึก (Taking Notes) เป็นกลวิธีที่จำเป็นใน
การอ่าน การจดบันทึกมาช่วยการจดตามสิ่งที่อ่าน แต่เป็นการจดความเข้าใจของ
ผู้อ่านที่ได้อ่านเรื่องนั้น การจดนั้นสามารถจดได้ทั้งคำสำคัญหรือสรุปข้อความอย่าง
สั้น ๆ เป็นการเตือนความจำ และผู้อ่านสามารถทบทวนสิ่งที่อ่านได้โดยจดไว้
บริเวณข้อความที่อ่านจากเศษกระดาษหรือ สมุดบันทึกก็ได้

2.4 การจดสรุปอย่างสั้น ๆ (Summarizing) เป็นการย่อ
สิ่งที่อ่านได้ อาจสรุปเป็นภาษาพูดเป็นข้อความ หรือสรุปเป็นหัวข้อเรียงลำดับก่อน
หลังหรือจะสรุปเฉพาะใจความสำคัญเท่านั้น

2.5 การเน้นตัวอักษร (Highlighting) จะช่วยให้ส่วนที่สำคัญ
เด่นชัดขึ้น สามารถช่วยให้อ่านได้การเน้นข้อความทำได้หลายวิธี เช่น ระบายสีเน้น
ตัวอักษร ชีตเส้นขีด ทำเครื่องหมาย เช่น ดอกจัน (*) ดาว การวงกลมล้อมคำ
ที่สำคัญ ผู้อ่านสามารถเน้นตัวอักษรขณะที่อ่านทำได้ไม่เสียเวลาและสามารถ
ทบทวนเฉพาะส่วนที่เน้นได้ก็จะสามารถทบทวนและจดจำสิ่งที่อ่านได้ง่ายขึ้นและเมื่อ
ต้องการย้อนกลับมาดูประเด็นต่าง ๆ ก็จะสามารถหาได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น

2.6 การวาดภาพประกอบเรื่องที่อ่าน หรือการระบายสีภาพ
ประกอบเรื่องที่อ่าน ก็สามารถทำให้ผู้อ่านสามารถจดจำและเรียงลำดับเหตุการณ์
ของเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

3. กลวิธีการใช้สิ่งทดแทน (Compensation Strategies) เป็น
กลวิธีการคาดคะเน ความหมายจากเรื่องที่อ่าน โดยคาดคะเนจากคำศัพท์ที่
ปรากฏในเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านพบคำว่า หญ้า ต้นไม้ ผลไม้ น้ำ ดิน บัญ ก็
สามารถเดาหรือคาดคะเนได้ว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องการทำเกษตรกรรมหรือจะ
สังเกตประโยค เช่น ประโยคบอกเล่าเป็นการบรรยาย ประโยคคำถาม
เป็นการถามความคิด ลักษณะภาษาที่เชิญชวนให้น่าสนใจ หรือต้องการทิ้งบมไว้ให้
คิด เพื่อที่ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนต้องการสื่ออะไรให้กับผู้อ่านซึ่งกลวิธีนี้อาจทำได้
ดังนี้

3.1 เตาเรื่องจากคำที่พบในเรื่องคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านจะช่วยให้สามารถเตาได้ว่า เรื่องที่อ่านนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เช่นอ่านพบคำว่า ดินบูน น้ำ แผลง ก็สามารเตา เตาได้ว่า เป็นเรื่องการเกษตรกรรม หรือพูดถึงเรื่อง ราคาสินค้า กวาไรชาตุน นายทุนก็สามารเตา เตาได้ว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจการค้า ทาให้ผู้อ่านได้รู้ว่า เรื่องที่อ่านอยู่นั้นมีแนวความคิดอะไร เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรและจะโยงเข้ากับประสพการณ์ของผู้อ่านได้

3.2 เตาเรื่องจากชื่อเรื่อง ชื่อเรื่องก็สามารเตา ทาให้ผู้่านรู้ว่า เรื่องที่อ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เนื้อหาจะมุ่งเสนออะไรให้กับผู้่านและเป็นเรื่องที่สัมพันธ์สอดคล้องกับเรื่องที่คุณ่านมีความรู้เดิมอยู่หรือไม่ เช่น เรื่อง บัญหารสภณเด็ก ผู้่านก็สามารเตา เตาได้ว่า น่าจะเป็นเรื่องที่แสดงหรือชี้ให้เห็นปัญหาของรสภณเด็กและแนวทางแก้ไข เมื่ออ่านเนื้อเรื่องแล้วก็จะสามารเตาตอบคำถาม หรือ สรบบระเตนที่ได้ตั้งไว้

3.3 เตาเรื่องจากสำนวนของประโยคในเรื่อง สำนวนในเรื่องจะสามารเตา ทาให้ผู้่านทานายแนวความคิดของเรื่องที่คุณ่านได้ เช่น เป็นเรื่องที่สนับสนุน กัดค้าน ยกย่อง ชมเชย หรือว่าเป็นการตาหนิเพื่อมุ่งเสนอแนวความคิดอย่างไรบ้างให้กับผู้่าน

3.4 เตาเรื่องจากความรู้เดิมของคุณ่านในเรื่องนั้น เมื่อผู้่านได้อ่านเรื่องแล้ว ได้ทาเอาความรู้เดิมที่มีในเรื่องที่คุณ่านมาพิจารณาเพื่อให้เข้าใจและจดจาเรื่องที่คุณ่านได้ดียิ่งขึ้น ว่าเรื่องที่คุณ่านมีเนื้อหาที่สอดคล้องหรือแตกต่างจากเรื่องที่คุณ่านรู้หรือไม่

3.5 เตาเรื่องที่คุณ่านจากการได้ฟังผู้อื่นเล่ามา นอกจากผู้่านจะคิดถึงเรื่องที่สอดคล้องหรือแตกต่างจากเรื่องที่เคยรู้มาก่อนแล้ว ยังสามารเตาถึงเรื่องที่เคยได้ฟังมา อาจจะเป็นการบอกกล่าวเล่าสู่กันฟัง หรืออาจเป็นการอภิปรายร่วมกันในการสนทนากับบุคคลใกล้เคียงหรือบุคคลอื่นที่ได้ และนำมาพิจารณากับเรื่องที่คุณ่านกำลังอ่านว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่

3.6 เตาเรื่องจากเรื่องที่เกี่ยวข้องกันเรื่องที่คุณ่านนั้น อาจเป็นเรื่องที่คุณ่านไม่เคยรู้มาก่อน แต่มีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณ่าน เช่นระบบการปกครองของเมืองพัทยา ผู้่านอาจไม่เคยรู้มาก่อนแต่ผู้่านพอจะมีความรู้ใน

เรื่องของระบบการปกครองของกรุงเทพมหานคร ก็สามารถโยงเรื่องที่อ่านกับเรื่องที่คล้าย ๆ กัน ก็จะสามารถเข้าใจได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น

3.7 แทนตัวละครในเรื่องกับบุคคลที่รู้จัก เมื่ออ่านเรื่องที่มีบุคคลในเรื่องมากอาจจะทำให้ผู้อ่านสับสน ผู้อ่านสามารถกำหนดบุคคลในเรื่องที่อ่านเป็นบุคคลที่ผู้อ่านรู้จัก อาจจะเป็นเพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง บุคคลที่มีชื่อเสียง คาราวาทยนต์ ที่ผู้อ่านอ่านแล้วเห็นว่ามีบุคลิกลักษณะตรงกันกับคนที่ผู้อ่านรู้จัก เพื่อจะได้สามารถจดจำและไม่สับสนในการอ่าน

3.8 แทนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องกับเหตุการณ์ที่นักเรียนเคยพบหรือเคยประสบ ผู้อ่านอาจเคยประสบเหตุการณ์ที่เหมือนหรือคล้ายกับเหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน และเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน จะเพิ่มความสนใจในการอ่าน และเกิดแนวความคิดมากมาจากการอ่าน ทำให้สามารถจดจำจุดเรื่องที่อ่านได้อย่างแม่นยำ

3.9 ใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ความดี ความชั่ว ความซื่อสัตย์ การคดโกง ต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้อ่านสามารถใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่เหมาะสม หรือที่เคยใช้ในการสมมุติแทนสิ่งที่เป็นนามธรรมเหล่านี้ เช่น ความดี คิดถึง สีขาว นางฟ้า เทวดา ความชั่ว คิดถึง สีดำ ผี ปีศาจ ความซื่อสัตย์ คิดถึง เป้าบินจัน ตราขั้ว การคดโกง คิดถึง เครื่องหมายกากบาท ผู้ร้าย ใจจร หรืออื่น ๆ ตามประสบการณ์ที่ผู้อ่านมีต่อสิ่งนั้น ๆ เพื่อทำให้เข้าใจและจดจำเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

3.10 รูปภาพประกอบเรื่องที่อ่าน การดูภาพประกอบเรื่องที่อ่านสามารถช่วยให้ผู้อ่านวาดภาพหรือสร้างจินตนาการในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น และสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

3.11 สร้างจินตนาการประกอบเรื่องที่อ่าน การมีจินตนาการก็เป็นวิธีหนึ่ง ที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ และจดจำเรื่องที่อ่านและยังเป็นการทำให้เกิดสมาธิในการอ่าน และรู้สึกมีส่วนร่วมในเรื่องที่กำลังอ่านอยู่ด้วย

4. กลวิธีการสื่อสารในสังคม (Social Strategies) เป็นกลวิธีการเรียนที่จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น ครู อาจารย์ เพื่อน คนในครอบครัวที่สามารถพูดถึงเรื่องที่อ่านได้อย่างเข้าใจ อาจจะเป็นการซักถาม

อภิปราย ขอความคิดเห็น หรือ ตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถปฏิบัติได้
ดังนี้

4.1 สอบถามจากเพื่อนที่อ่านว่ามีความเข้าใจตรงกันหรือไม่
เมื่อผู้อ่านได้อ่านเรื่องนั้นจบแล้ว ก็นำเรื่องที่อ่านมาสนทนากับเพื่อนว่ามีความเข้าใจ
ตรงกันหรือไม่ เมื่อไม่ตรงกันก็จะได้อ่านใหม่ หรือ ตรวจสอบดูว่าตนเข้าใจ
ผิดหรือไม่เข้าใจส่วนใด

4.2 ฟังคำอธิบายของครูในเรื่องที่อ่าน การที่ได้ฟังคำอธิบาย
ในเรื่องที่อ่าน จะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น คือได้ทราบวัตถุประสงค์เรื่องที่
อ่าน รายละเอียดที่สำคัญ จะทำให้ผู้อ่านมีแนวทางในการอ่านเรื่องนั้น เพื่อจะได้
เข้าใจและรู้แนวความคิดของผู้เขียนได้ดียิ่งขึ้น

4.3 อภิปรายกับเพื่อนในเรื่องที่อ่านเมื่อได้อ่านเสร็จแล้ว การ
ได้พูดคุย อภิปรายกับเพื่อนที่ได้อ่านเรื่องเดียวกันนอกจากจะเป็นการตรวจสอบความ
เข้าใจในเรื่องที่อ่านแล้วยังได้สนทนาวิเคราะห์วิจารณ์ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความ
คิดเห็นซึ่งกันและกัน

4.4 ตรวจสอบคำตอบกับเพื่อนเมื่อนักเรียนตอบคำถามของเรื่อง
ที่อ่านเสร็จ แล้วนำคำตอบไปตรวจสอบกับของเพื่อนที่อ่านว่าตอบตรงกันหรือไม่
และคำตอบที่ถูกต้องจะเป็นอย่างไร

4.5 ตรวจสอบคำตอบกับเพื่อนก่อนที่จะตอบคำถามของเรื่องที่อ่าน
ว่าตรงกันหรือไม่ เพื่อจะได้แก้ไขให้ถูกต้อง แล้วจึงตอบคำถามนั้นลงไป เป็น
การตรวจสอบความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอีกวิธีหนึ่ง

4.6 อภิปรายเรื่องที่อ่านในห้องเรียน การได้อภิปรายร่วมกัน
ในเรื่องที่อ่าน นอกจากจะเป็นการทบทวนเรื่องที่อ่านแล้ว ยังเป็นการเปิด
โอกาสให้ได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนทัศนคติ แนวความคิดรวมทั้งยังได้ฝึก
การวิเคราะห์ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน

4.7 ชักถามครู หรือเพื่อนเมื่อมีข้อสงสัย เมื่ออ่านแล้วไม่เข้าใจ
วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ ถามครู ถามเพื่อน เพื่อจะได้คำตอบ แก่ข้อสงสัยได้รวดเร็ว
กว่าที่จะอ่านเรื่องนั้นซ้ำอีกครั้ง หรือพิจารณาข้อสงสัยด้วยตัวเอง

4.8 นำเรื่องที่อ่านไปอภิปรายกับผู้ปกครอง การได้นำเรื่องที่อ่านไปอภิปราย กับผู้ปกครองหรือบุคคลอื่น เป็นการฝึกให้เล่าเรื่องที่อ่านถ่ายทอดให้บุคคลอื่นฟัง และยังได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้เกิดความรู้และแง่คิดที่กว้างขึ้น

4.9 เล่าเรื่องที่อ่านให้เพื่อนหรือผู้อื่นฟัง การเล่าให้ผู้อื่นฟัง เป็นการทบทวนความจำในเรื่องที่อ่าน และยังเป็นการฝึกการใช้วิธีพูด

4.10 ฟังเรื่องที่จะอ่านก่อนแล้วจึงอ่านเอง การได้ฟังเรื่องที่จะอ่านก่อน จะเป็นการทำให้ทราบเรื่องที่จะอ่าน ทำให้อ่านเรื่องได้เร็ว และเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น และสามารถเน้นประเด็นที่สำคัญได้

4.11 อ่านเรื่องแล้วฟังจากผู้อื่นอีกครั้ง เมื่ออ่านแล้วฟังผู้อื่นเล่าให้ฟังอีกครั้งเป็นการทบทวน และสามารถจดจำเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

4.12 การวิจารณ์เรื่องที่อ่านตามความคิดของผู้อ่านเอง การฝึกวิจารณ์เรื่องที่อ่านทำให้ผู้อ่านมีความรู้มากขึ้น สามารถวิจารณ์งานเขียนตามความรู้ความคิดของตัวเอง เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตัวเองให้ดียิ่งขึ้น

กลวิธีการอ่าน เป็นวิธีการอ่านเพื่อช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกลวิธีการอ่านของแต่ละคนนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ ความถนัด ประสบการณ์ของแต่ละคน กลวิธีการอ่านของแต่ละคนไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน แต่กลวิธีนั้นได้ช่วยให้การอ่านของตนดีและมีประสิทธิภาพในการอ่าน กลวิธีการอ่านยังเป็นทักษะที่สามารถฝึกหัดทำให้เกิดความชำนาญได้ ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการอ่านโดยตรงนั้น ยังไม่มีผู้ใดเคยศึกษาวิจัยมาก่อน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและวิธีเรียนทักษะทางภาษาดังนี้

อัจฉรา วงศ์โรธร และ เสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ (2525 : 8-19) ได้วิเคราะห์ทักษะทางการเรียนของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะทางการเรียนประเภทต่าง ๆ กันคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็น

ผลฤทธิ์ในการการเรียนวิชาต่าง ๆ และศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้ทักษะทางการเรียนเป็นตัวทำนาย ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในสถาบันการศึกษาซึ่งอยู่ในภาคต่าง ๆ ว่ามีระดับทักษะแตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยเป็นนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจากวิทยาลัยครูอีก 4 แห่ง คือ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูฉะเชิงเทราวิทยาลัยวิทยาลัยครูนครราชสีมา และวิทยาลัยครูจอมบึง รวมทั้งสิ้น 501 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะทางการเรียน (Study skill test) แบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ 1. การแก้ปัญหา 2. การขีดเส้นใต้ 3. ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด 4. ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางการเรียน แบบทดสอบทักษะทางการเรียนมี 2 พอร์ม คือ พอร์มที่ 1 สำหรับวินิจฉัย พอร์มที่ 2 เพื่อดูว่านักเรียนประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดหลังจากได้เรียนไประยะหนึ่งแล้ว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจากสถาบันต่างกัมีทักษะในการเรียนต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มที่มีทักษะในการเรียนสูงกว่านักศึกษานักวิทยาลัยครูนักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยรวมการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนสูงสุดรองลงมาคือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไทย ดนตรี และอนุบาลตามลำดับ ทักษะในการเรียนสามารถใช้ทำนายคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นดัชนีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้ และมีส่วนร่วมในความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 เบอร์เซ็นต์ ทักษะทางการเรียนจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน

อัจฉรา วงศ์โรสธร และคณะ (2526:95) ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนและวิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนดังต่อไปนี้คือ ก. ความถนัดในการเรียนภาษา ข. ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนภาษา ค. ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ ง. เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน และ จ. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษว่ามีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด และศึกษาวิธีเรียนต่อไปนี้คือ ก. การเรียน

ภาษาโดยการอ่านและฟัง ข. การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว และค. การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียวว่ามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้คือ แบบทดสอบมาตรฐาน 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความถนัดในการเรียนภาษา แบบทดสอบวัดเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน แบบสอบถามทัศนคติการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติและ 3 มิติบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ ความถนัดและทัศนคติในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น นอกจากนี้ วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอธิบายได้ 32 เปอร์เซ็นต์ การเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง 20 บท โดยวิธีอ่านและฟังพร้อมกัน และวิธีอ่านอย่างเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเรียนด้วยตนเองโดยวิธีฟังแต่เพียงเดียว

กัลยาณี ณ สงขลา (2528:3) ได้ศึกษาทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูพระนคร รวมทั้งสิ้น 57 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการทางทักษะการเรียนภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และ กลุ่มอ่อน ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ศึกษาพัฒนาการทางทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 7 ทักษะ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่าจะแน้นทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหรือไม่ เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะทางการเรียน (Study skills) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยปรับปรุงและเลือกเฉพาะทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อนักศึกษา 7 ทักษะ คือ 1.

ทักษะการหาใจความสำคัญ 2. ทักษะการสรุปความ 3. ทักษะการเรียงเรียงข้อมูล 4. ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง 5. ทักษะการเขียนโครงร่าง 6. ทักษะในการใช้พจนานุกรม 7. ทักษะการใช้ห้องสมุด และเป็นเอกสารประกอบการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ทักษะ คือ ทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้นไปในเกณฑ์ที่ดีกว่าเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ได้รับการสอน 2 ทักษะ คือ ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง และทักษะการใช้ห้องสมุด และคะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษและคะแนนสะสม

เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2529) ได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ในด้านการใช้วิธีการต่าง ๆ ที่ช่วยให้เข้าใจภาษาการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลปภาษา จำนวน 918 คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2529 ในกรุงเทพมหานคร และนำกลุ่มตัวอย่างประชากรมาแบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำโดยใช้แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จำนวนนักเรียนที่ได้คะแนนสูง 25% จำนวน 230 คน และนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ 25% จำนวน 230 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.94 ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและนำมาหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยการทดสอบค่า ที่ ผล

การวิจัย สรุปได้ว่าการเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำวิธีการที่เข้าให้เข้าใจภาษาการฝึกฝนการอ่านภาษาอังกฤษการควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการอ่านภาษา พบว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ ใช้วิธีการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

นุช ม่วงเก่า (2533) ได้ทำการเสนอโครงการกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน เพื่อนำเสนอโครงการกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรเป็นครูภาษาไทย 112 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 327 คนในปีการศึกษา 2532 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 6 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนำมาวิเคราะห์ โดยหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านนั้น ครูและนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า ครูภาษาไทยเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมายการจัดกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะทางการอ่านอันจะนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนและในชีวิตประจำวัน ด้านปริมาณการจัดกิจกรรม ทั้งครูและนักเรียนเห็นว่าการจัดกิจกรรมแต่ละประเภทมีน้อยยกเว้นการจัดกิจกรรมการอ่านท่อนองเสนอ ครูเห็นว่ามีการจัดมาก ด้านประโยชน์ของกิจกรรม ทั้งครูและนักเรียนเห็นว่ามีประโยชน์มาก ยกเว้น กิจกรรมการพิจารณาหนังสือนักเรียนเห็นว่ามีประโยชน์น้อย ด้านปัญหาและอุปสรรค ครูเห็นว่าไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเพราะเนื้อหาในหลักสูตรมีมาก ส่วนนักเรียนเห็นว่านักเรียนไม่สนใจกิจกรรม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำเสนอโครงการกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งประกอบด้วย โครงการย่อย 7 โครงการ เสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่เห็นด้วยกับโครงการเหล่านั้น พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะจากนั้นผู้วิจัยนำโครงการมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ชินสุมน สุขพันธ์ (2534) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเพิ่มความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทย ของนักเรียนไทยชาวเลชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทยของนักเรียนไทยชาวเล ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสอนด้วยวิธีการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนเกาะสีเฮอร์ และโรงเรียนวัดสว่างอารมณ์ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต จำนวน 64 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด 32 คน และกลุ่มที่ได้รับเรื่องสำหรับอ่านด้วยตนเองเพียงอย่างเดียว 32 คน ทำการฝึกจำนวน 19 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้การทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเข้าใจความ ก่อนและหลังการทดลองวิเคราะห์ที่ข้อมูล โดยการอ่านเข้าใจความ ก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบความแตกต่างของคะแนน ความสามารถในการอ่านเข้าใจความด้วยวิธีทดสอบค่าที่ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า หลังจากฝึกการอ่านเข้าใจความของกลุ่มที่ได้รับการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด ได้คะแนนความสามารถในการอ่านเข้าใจความสูงกว่าก่อนเข้ารับการฝึกการอ่านเข้าใจความ และหลังจากได้รับการฝึกแล้วกลุ่มที่ได้รับการฝึกการอ่านเข้าใจความด้วยวิธีการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดได้คะแนนความสามารถในการอ่านเข้าใจความสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง

งานวิจัยต่างประเทศ

มีผู้วิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาที่สองอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการอ่านในต่างประเทศสรุปได้ดังนี้

แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978:318) ได้ทำการวิเคราะห์วิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ ตัวอย่างประชากรของการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในรัฐนิวยอร์ก และ

กำลังศึกษาภาษาสเปนและภาษาเยอรมัน จำนวน 84 คน ผู้วิจัยได้ขอให้นักศึกษา
 เหล่านี้รายงานผลการเรียนภาษาต่างประเทศของตนโดยระบุระดับผลการเรียน
 เป็นเกรด A,B,C,D หรือ F เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัย
 สร้างขึ้น ชื่อว่า Learning Modalities Inventory ซึ่งเป็นแบบสอบถาม
 แบบมาตราส่วนประเมินค่า แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถามที่ถามเกี่ยวกับวิธี
 การใช้ความรู้ความคิดของนักศึกษา บุคลิกภาพ และกิจนิสัยในการเรียนนอกจากนี้
 ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบสอบถาม ซึ่งเป็นสถานการณ์ทางการเรียนที่สมมติขึ้น

(Hypothetical Learning Situation) เพื่อให้ให้นักศึกษาให้รายละเอียด
 เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาของตน
 เป็นต้นว่านักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแก้ปัญหาในการเรียนภาษา
 ของตน เป็นต้นว่านักศึกษามีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ 30 คำอย่างไร นักศึกษามีวิธี
 การอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างไรเมื่อต้องตอบคำถามบทเรียนในหนังสือซึ่งครูไม่
 ได้สอนในชั้น นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้การใช้ กาล (Tense) อย่างไร ฯลฯ ผล
 การวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ดี
 กว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาดำวิธีการเรียนรู้ที่ดี ได้แก่ พยายาม
 สنجความหมายและระบบของภาษา รู้จักเชื่อมโยงเนื้อหาที่กำลังเรียนกับสิ่งที่ได้
 เรียนรู้ไปแล้ว และผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมักเป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้ดีกว่า
 ควรใช้วิธีการเรียนรู้เช่นใดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ ส่วนนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผล
 ทางการเรียนภาษาดำมักใช้วิธีการท่องจำและการแปลในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แคโรล โฮเซนเฟลด์ (Carol Hosenfeld 1984 : 233-244)

ได้ใช้วิธี "คิดแล้วตอบ" (Think Aloud) อีก ในการวิจัยเรื่อง "วิธีการอ่าน
 ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงและต่ำ" โฮเซนเฟลด์
 พบว่าผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงมักจะพยายามเข้าใจเรื่องที่อ่านขณะอ่านในใจ
 โดยการอ่านคร่าว ๆ โดยละทิ้งคำที่ไม่สำคัญเพื่อจับใจความของเรื่อง และ
 พยายามเดาความหมายของคำจากบริบท แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผล
 ทางการอ่านต่ำมักไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องขณะอ่านในใจได้ และมัก
 แปลความหมายของคำแต่ละคำแทนที่จะเข้าใจความหมายรวม ๆ กันทั้งประโยค
 ตลอดจนหาความหมายของคำศัพท์ทุกครั้งโดยไม่พยายามเดาความหมายจากบริบท

เออเลนเน่ แฮร์สตัน ทรอนตัน (Earlene HairsTon Thorntorn 1989 : 134) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ความรู้และทัศนคติของครูในการสอนอ่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะสำรวจความรู้และทัศนคติของครูในการสอนอ่านในระดับมัธยมศึกษาของครูที่สอนทักษะการอ่าน และกลวิธีการอ่านของครูที่สอนภาษาอังกฤษ เลข วิทยาศาสตร์ สังคม โดยตั้งสมมุติฐานว่าจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของเนื้อหาวิชา ระดับชั้น และประสบการณ์การสอนจะมีผลต่อทัศนคติของครูในเรื่องของการสอนอ่าน จากแบบสอบถามจำนวน 214 ฉบับ ปรากฏว่าครูส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนอ่าน โดยเฉพาะครูที่จบสูงกว่าระดับปริญญาตรี และครูที่สอนภาษาอังกฤษ และสังคม มีทัศนคติที่ดีในการสอนอ่านมากกว่าครูที่สอนเลขและวิทยาศาสตร์

แคโรล เอ บร็อเชอร์ (Carol A. Brochers 1990 : 155) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องจากตำรา และการใช้กลวิธีการในการสอนของครูที่สอนวิชาวิทยาศาสตร์ สังคม และภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัย แคนซัส จุดประสงค์ในการวิจัยเพื่อทราบถึงการใช้นโยบายที่เกี่ยวข้องจากตำรา และการใช้กลวิธีการอ่านในการสอน โดยแบ่งออกเป็น 1 การใช้ตำราและการมอบหมายงานให้อ่าน 2 การใช้กลวิธีการอ่าน จากการแจกแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้แก่กลุ่มตัวอย่างประชากร 225 คน ซึ่งเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์ สังคม และภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์โดยใช้เครื่องมือ Newman-Kenls ปรากฏว่า ครูที่สอนสังคมมีการมอบหมายงานให้นักเรียนอ่านแต่ไม่เน้นกลวิธีการอ่าน ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการอ่านของนักเรียน ครูที่สอนวิทยาศาสตร์ให้นักเรียนค้นคว้าจากตำราที่ครูตั้งคำถามไว้และเน้นที่คำศัพท์ใหม่ ๆ ครูสอนภาษาอังกฤษจะเน้นการอ่านออกเสียง และอ่านหนังสือที่มีจำหน่ายตามท้องตลาด สรุปได้ว่าครูส่วนใหญ่ไม่เน้นการใช้กลวิธีการอ่านแต่จะมุ่งที่เนื้อหา